

стресне и да изостави старите си навици, Роберт избяга и се оплака на папата. Каточели той може да му помогне нещо. В Константиновград са изгубили ума и дума. Тодор Коменен може всеки миг да слезе на юг и да ги изгони. Нам не остава нищо друго, освен да се съюзим с латините, против Комнен, или с Комнен, против латините...
 - А може и сами да го изправарим и да вземем Константиновград.

- А Ватаци? - попита бавно Видул.

Всички буйно наскачаха. Буря от гласове заглуши злополучната забележка.

- Ватаци! Кой го смята за нещо! Важното е да не стоим със скръстени ръце... Да не гледаме как другите се разпореждат с нашите земи и ги делят и спорят за тях. Нека веднъж само си развържем ръцете, нека се освободим от задълженията, които е поел Асен пред венгрите и пред епирците! Тогава ще видим кой път ще изберем! Но няма да останам само като свидетели на борбите, които стават там долу, на юг! "Чакайте, имайте търпение... Великият час ще дойде..." Но. Не можем повече да чакаме! Великият час никога няма да дойде сам. Бог дава, ала в кошара не вкарва... Помогни си сам, за да ти помогне и Бог... Каточели Асен е забравил тия стари, прави думи... - извика боляр Деян с горещо увлечение.

Челото му се покри с гъста червена сянка, пот изби край слепит му очи. Той отиде към севастократора и целуна ръката му:

- Ето кой ще поведе непобедимите. Калоянови пълчища към славна бран и към победа! Да умием позора на Бориловите поражения, да си възвърнем старото, неопетнено име на мощни и несъкрусими бранници!

Севастократорът Александър леко се усмихна. Мълния премина в ясните му, непроницаеми зеници.

Навън се зачуха бързи стъпки. Двама закъснели съзаклятници се втурнаха, морни, задъхани.

- Всичко е наред! Катепан Димитри пое караула на Царевец! На-